

- SWOT-аналіз - використовується для визначення ступеня впливу різних факторів зовнішнього та внутрішнього середовища на підприємство, для визначення та оцінки стану підприємства та формування стратегії розвитку,

- SNW-аналіз – ефективний спосіб визначення конкурентоспроможності організації.

Результати аналізів можуть бути використані компанією для подальшої діяльності, спрямованої на підвищення економічної ефективності, розвитку конкурентоспроможності та формування стабільного зростання виробництва без втрат якості в інших сферах функціонування підприємства [4].

Список використаних джерел:

1. Адамик, В., & Вербицька, Г. (2008). Оцінка конкурентоспроможності підприємства. *Вісник Економіки*, №1, .69-78.

2. Демиденко, С. Л. (2015). Особливості стратегічного аналізу середовища підприємства. *Ефективна економіка*, №9.

3. Коріньєв, В. Л., & Ащанулов, В. В. (2014). Оцінка зовнішнього та внутрішнього середовища підприємства при формуванні маркетингової стратегії. *Держава та регіони. Сер.: Економіка та підприємництво*, №2, С. 98-101.

4. Ревенко, О. В. (2005). Обґрунтування напрямів стратегічного розвитку на основі оцінки внутрішнього середовища підприємства. *Комунальне хазяйство*, №65, .316-321.

5. Чорна, М. В., & Глухова, С. В. (2012). Оцінка ефективності інноваційної діяльності підприємств.

Крук О.М., к.е.н., доцент

*Донбаська державна машинобудівна академія,
м. Тернопіль-Краматорськ, Україна*

СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ РЕГІОНУ В ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ УМОВАХ

Актуальність завдання підвищення рівня інвестиційної активності підприємств регіону, зокрема в умовах зростання нестабільної кон'юнктури ринку є очевидною, оскільки забезпечення ефективності їх функціонування та активізація інвестиційної діяльності є однією з найважливіших функцій не тільки кожного окремо взятого підприємства, а й регіону, а також держави в цілому [1]. Підвищення ефективності інвестиційної активності підприємств регіонів вимагає

розроблення науково обґрунтованої економічної, інвестиційної, грошово-кредитної, фіскальної та інших політик на середньо- і довгострокову перспективу [2].

Інноваційний шлях розвитку потребує якісних змін у структурі діяльності підприємств регіону. Впровадження та постійний пошук новітніх технологій виробництва забезпечують конкурентоспроможність та стимулюють прагнення підприємств регіону зайняти лідерські позиції. Інноваційні трансформації у структурі діяльності підприємств регіону зазвичай спрямовані на підвищення якості виробництва шляхом його вдосконалення (базові зміни) та забезпечення переходу на новий якісний рівень розвитку (покращуючі зміни). Перехід на новий якісний рівень розвитку охоплює використання комбінованих та модифікованих змін.

Основними причинами низької інноваційної активності підприємств регіону є: кризовий стан економіки регіону та країни в цілому; скорочення обсягів інвестування; недостатня конкурентоспроможність для виходу на світові ринки; нерозвиненість власного потенціалу, що знижує якість рівня нововведень; нестача фінансових ресурсів; недостатній розвиток інноваційної інфраструктури; дефіцит кваліфікованих кадрів тощо.

Стратегічні напрями інноваційного розвитку підприємств регіону містять інновації в бізнес-моделі, у сфері управління та бізнес-процеси. Найважливішими є інновації у бізнес-моделі, вони являються не лише основою бізнесу, а й довгостроковим перспективним стратегічним напрямом інноваційного розвитку підприємства. Значну частину інновацій підприємства спрямовують в бізнес-процеси. Найбільш несистемними та складними для впровадження є інновації у сфері управління, тому що доволі складно відстежити та відреагувати належним чином на появу нових інноваційних управлінських моделей, які генеруються в умовах динамічного середовища.

Інноваційні стратегії розвитку підприємств в регіоні можна розділити на наступні блоки:

1. Продуктово-товарні – спрямовані на створення та реалізацію нових технологій, виробів, продуктів тощо.
2. Ресурсні – трудові, фінансові, матеріально-технічні, інформаційні.
3. Функціональні – виробничі, маркетингові, науково-технічні.
4. Організаційно-управлінські – спрямовані на зміни у системі управління з метою підвищення ефективності функціонування, конкурентоспроможності та розвитку підприємства в цілому.

Таким чином, за умов загальної глобалізації, підприємствам регіону необхідно враховувати провідні тенденції та новітні стратегічні напрями інноваційного розвитку щодо нарощування власних потужностей за допомогою впровадження

реорганізацій та інновацій.

Список використаних джерел:

1. Kruk O. M., Korytko T. Y. Modelling an impact of enterprises' investment activity on the level of a region's sustainable development using fuzzy logic apparatus. *Economy of Industry*. 2021. №. 4 (96). С. 41-55.

2. Buleev Ivan P., Bryukhovetskaya Natalya Ye., Korytko Tetyana Yu., Piletska S. T., Kruk Olena N. Formation of a Regional Development Strategy According to the Level of Investment Activity of Enterprises. *Montenegrin Journal of Economics*. 2019. Vol. 15. No. 3. P. 113-124.

Кудрицька Н.В., с.н.с.

Інститут економіки та прогнозування НАН України

ПЕРІОДИ КОНВЕРГЕНЦІЇ АВІАЦІЙНОГО ТРАНСПОРТУ УКРАЇНИ ДО ЄС

Характерною особливістю останніх десятиріч є збільшення обсягів послуг міжнародних повітряних перевезень пасажирів і вантажів, регіональна диверсифікація та зростання взаємозалежності національних економік, оскільки удосконалення авіатранспортної інфраструктури та зменшення витрат на перевезення дозволяє інтенсифікувати торговельно-економічне співробітництво між географічно віддаленими регіонами, приводить до зниження витрат просторової організації міжнародних господарських систем [1].

Періоди конвергенції авіаційного транспорту України до ЄС можна поділити на кілька етапів:

Перший етап (1991-2004 рр.): перехідний період після отримання Україною незалежності. У цей період авіаційна галузь України переживала труднощі зі створенням власних національних авіаліній та реформуванням системи авіаційного регулювання. Відсутність національних авіаліній та низький рівень безпеки в авіаційній галузі були головними перешкодами на шляху до конвергенції до ЄС.

Другий етап (2004-2014 рр.): після підписання Україною Угоди про асоціацію з ЄС у 2014 році, авіаційна галузь України почала активно працювати над гармонізацією норм і стандартів відповідно вимог ЄС. У цей період Україна успішно підвищувала безпеку в авіаційній галузі, проводила модернізацію аеропортів, розвивала регулюючі органи та підвищувала ефективність авіаліній.